

แอ่วบ้าน เมาเมือง

ผู้ประพันธ์ สรจิต มุลยศ

แอ่วเมืองเฮา	เอากันไปฮู้	หันแล้วได้อู๋	ได้อู๋ได้หัน
ว่าเมืองเฮานี้	เป็นเมืองสวรรค์	ได้แอ่วม่วนจัน	เหมือนกันทุกห้อง
บ้านนอกในเวียง	จื้อเสียงลั่นก้อง	ทรัพย์สินเงินทอง	มีนั๊ก
วัฒนธรรม	นำกันจ่องจ๊ก	จวนกันหย่องหื้อ	มาจม
ธรรมชาตินั้น	นับวันเหมาะสม	ทุกจันสังคม	เหมือนอินทร์พรหมสร้าง
เป็นเวียงสวรรค์	ม่วนจันเอกอ้าง	บนมรรคคาตาง	เผ่าเจื้อ
วัดวาอาราม	ยั้งงามอะเคื้อ	จายญิงโอบเอื้อ	ตางบุญ
ฮักปี้ฮักน้อ	เกี่ยวก้องกอยหนูน	ถือนบุญถือนคุณ	คนแก่คนเฒ่า
ล้วนเป็นของดี	มีมาแบบเบ้า	สืบจุ่มหมู่เฮา	นบน้อม
งามประเพณี	เฮามีพร้าพร้อม	กินหวานตานด้อม	เจยบาน
เสียงซิงสะลื้อ	จ้อยซอขับขาน	ดอกไม้จิบาน	มีนั๊กบ่หน้อย
แม่ปิงเดือนเป็ง	แลเล็งปล่องป้อย	แปล็งกระทงลอย	ม่วนล้ำ
ปี่ใหม่ล้านนา	ปากันเล่นน้ำ	ซ้าใจชอบฮู้	ยินดี
บุคคอยเด่นฟ้า	สง่าราศี	งามประเพณี	เป็นตื้อวดอ้าง
มาลีบุปผา	บานเต็มปากกว้าง	ผ่อเหมือนแนวตาง	คู่ฟ้า
บ้านเมืองโบราณ	มานานเนินจ้า	เหมือนปุยเมฆฟ้า	ยวงคำ
ตั้งมาบ่หน้อย	หลายร้อยจน่า	เมืองทองแดนธรรม	นำบุญแผ่กว้าง
บ้านเมืองจะดี	เพราะมีคนสร้าง	วาดวัดจักวาง	พร้าพร้อม
เขาเป็นคนไทย	มี ใจนบน้อม	ใจจูงโอบอ้อม	อาร์
สิ่งบ่ดีนั้น	เอากันหลีกหนี	ของเป็นราศี	บ่ดีเตะต้อ
จักตุ๊กซัดันตัว	เมามัวเกี่ยวข้อง	จักเสียดเงินทอง	แถมต้าย

จิตมีคมน อันกักรนั้น บ้านเมืองลับสน	เป็นคนโง่ก้ำฮ้าย หันแล้วหื้อกั้ว เพราะคนบาปใบ้	หาสุขบ่ได้ ผ่อเป็นดอกบัว บ่ห้วงอาลัย	เมามัว หัวข้างขาดได้ เกี่ยวก้อง
เป็นได้มาหัน บ้านเมืองม่วนนั๊ก มีดดาบเงางาม	เนื่องนั้นแซ่ซ้อง สมศักดิ์สมัย ยามคมบั้นป้อ	ใจจำฮื้อถ้อง หากมีโรคภัย หื้อไผจะเอา	ตวยไป ไผ่มาหื้อ ป้อน้อง
คนดีเมืองดี วิสัยนา	เป็นศรีเต้ศต้อง มาเปียงเต้าฮื้อ	คนทั่วเขตห้อง เต้านี้วาดวางลง	วันตา ก่อนเหล่านายเฮย